

Mně neutečete i kdybyste se 100x snažili. Chá.

Jsem totiž panter, sice né úpa jako černej, pravda. Takovej jako krapánek spíš do šediva..... s bílou, no. Ale co! V srdci jsem velká dravá šelma, panterů král! A podle toho se taky chovám. Však i jméno mi pánčička mno pánčička.... heh, to si myslí Vona, že je moje pánčička. Pro mě nikdy pánčičkou nebude, tak max jako pánvička - když se uráčí a servíruje. Ale pánčička fakt nikdy. Jsem svobodnej pán. A všech luhů a hájů pán. Proto taky.....jsem si na ně v tom háji počíhal. Jo... počkejte, co jsem to zmiňoval s tím jménem? Jsem tak rychlej totiž, že mě i moje vlastní myšlenky nestíhají..... jo vim! To jméno, moje. Je příznačný. Mouses! Jsem totiž stejně vostrej jako Frank Mouses, taky se s ničím a s nikým nepáru a dám každému co proto. Mám proti němu krapítek výhodu, protože on byl důchodce a já jsem mladej, plnej síly a proto taky.....jak jsem už říkal.... jsem si na ně v tom háji počíhal.

Mám už je přečtený, hlavně teda jeho. Ani jsem zatím nevymyslel, jak jim budu říkat, takže zatím Vona a Von. A Von teda je takovej snadno čitelněj, furt dělá věci stejně a furt chodí do těch stejnejch míst, takže tam je to snadnější. Protože Vona je taková těkavá a furt vymejší nějaký novoty, kam se vypraví, takže číhat na ní se úplně vždycky nedá. Ale na něj jo. A tak jsem toho využil. A smál jsem se pod fousky svoje krásný dlouhý, nejkrásnější. Bylo mi jasný, že budou čubrnět, když nebudu doma, jak jsou zvyklý. Ta bude zaražená, že jí nepřijdu po pěšince k brance naproti a nebo nebudu za zahradou, abych mohl hned přiběhnout. Bude mít určitě i strach a bude si říkat..... a to je jedno, ať si říká co chce, mě to až tak nezajímá. Nicméně vymyslel jsem to dobře, to jsem pak taky poznal.

Slyšel jsem je, jak dupou a funěj - panteří bože, to je ale bordel, co voni při pohybu vytvářejí - úvozem. Ty dva ohaří moulasové, co mi sloužej jako bojový trenážery a který ale mám rád, to se zase přiznám, tak ty taky nejsou z nejtěšších. O těch jsem taky věděl hned. A!

Tak jsem se přitisknul na větev starý jabloně, co je na křižovatce cestiček a usilovně jsem číhal. Nechtěl jsem propásnout ten správnej okamžik, abych tomu dal ten dokonalej efekt překvapení. A že mi to teda vyšlo! To byste koukali! První proběhla Flekatá, odolal jsem pokušení skočit jí na hřbet a pořádně jí zmordovat, to by se mi taky ale líbilo! To možná

jejím místě přetrhli. Což občas i učiněj pokus mě přetrhnout, protože jim někdy přijde, že to dost přeháním. Ale já si testuju. Zato Rezatej, ten se povětšinou pěkně lekne. A to mám pocit značného vítězství.

Jdeme si takhle vždycky světem a když neskáču po čoklech, honim proutek, kterej mi Von bere s sebou. A já můžu značnou část cesty útočit a zakusovat. Někdy nemůžu a nebo se mi taky nechce a tak si zakroukám. To pak hnedle přiběhne Vona a čapne mě do náručí a kousek mě nese. A taky mi k tomu brouká. Dělán, že se mi to líbí, abysem jí radost udělal, když mě poponáší. Jinak mezi náma..... strašný, fakt strašný, ale.....co, já to vydržim. A když už je to moc, zachruju se a jdu dolů a bojovat. A nebo objevovat. Tentokrát mě děsně, ale fakt jako děsně bavilo lítat po stromech. Něco do mě vjelo a já musel nahoru, drápat se kůrou do koruny. A pak zase rychlej útok dolů. Tadle procházka měla skvělou šťávičku. I potom dole na loukách, kde na mě Von i Vona házeli koudele suchý trávy a já se pod nima vždycky schoval a pak hnedle zaútočil. Tohle nemá chybu. To uznejte.

Domů jsem dovalil poměrně ucabrtanej a tak jsem ani neprotestoval, když mě Vona pak odvedla vedle za Babičkou, u který jsem vyrůstal a předávala mě se slovy - "Je vyřízenej, nebude škodit." Jako kdybych já byl nějakej škoditel? Já malinkej roztomilej kocourek s duší pantera, jménem Mouses? Koho taková blbost, pro panterího boha prosim vás, vůbec může napadnout?

